

Sygn. akt III Cz 441/20

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Dyrda

Sędziowie Sądu Okręgowego Beata Majewska – Czajkowska

Roman Troll

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2020 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. M.

przeciwko R. Ł.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na punkt 3 postanowienia Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 30 lipca 2019r., sygn. akt I Nc 3121/19

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie o tyle, że zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

2. zasądzić od pozwanego na rzecz powoda 190 (sto dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

SSO Roman Troll SSO Andrzej Dyrda SSO Beata Majewska – Czajkowska

Sygn. akt III Cz 441/20

1.UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem zawartym w punkcie 3 postanowienia Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach oddalił wniosek powoda o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu.

Uzasadniając orzeczenie Sąd wskazał, że powód cofnął pozew, którego odpis nie został doręczony pozwanemu, który także nie został zawiadomiony o toczącym się postępowaniu. W tych okolicznościach Sąd uznał, że nie sposób uznać pozwanego za stronę przegrywającą proces.

Zażalenie na to postanowienie wniósł powód zarzucając naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wydanie orzeczenia a to:

a) art. 233 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, tj. dowodów z dokumentów - porozumienia z dnia 15 maja 2019r. i korespondencji sms-owej pomiędzy stronami, a w konsekwencji błąd w

ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu iż powód nie udowodnił w sposób należyty zasadności swojego żądania zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania

b) art. 98 ust. 1 i 3 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy w okolicznościach niniejszej sprawy uznać należało, że pozwany dał powód do wytoczenia powództwa, a tym samym winien być uznany za stronę przegrywającą, na której ciąży obowiązek zwrotu kosztów postępowania.

Na tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w punkcie 3, poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, tj. kwoty 3.600 zł zgodnie z dyspozycją art. 3 ust. 1 pkt 6) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów postępowania zażaleniowego.

W odpowiedzi na zażalenie pozwany wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do regulacji prawnej z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Prawidłowe zastosowanie tej regulacji prawnej sprowadza się zatem do ustalenia strony wygrywającej i przegrywającej, na którą zostanie nałożony obowiązek.

Zastosowane przez Sąd Rejonowy umorzenie postępowania stawia stronę powodową w roli strony przegrywającej spór, jeśli cofnęła pozew zrzekając się niezaspokojonego roszczenia, albo jeśli cofnięcie pozwu nastąpiło wskutek niewywołanej przez strony zmiany stanu faktycznego, która doprowadziła do bezprzedmiotowości roszczenia. Sytuacja kształtuje się odmiennie w razie cofnięcia pozwu wskutek zmian okoliczności faktycznych wywołanych przez pozwanego, a o których powód nie wiedział przed jego wytoczeniem. W takich przypadkach rola strony przegrywającej przypadać będzie pozwanemu, a zatem to na nim ciążył będzie obowiązek zwrotu kosztów procesu.

W niniejszym postępowaniu cofnięcie pozwu nastąpiło pismem datowanym na 26 czerwca 2020r. (k. 20), które wpłynęło po wydaniu przez Sąd nakazu zapłaty. Nakaz zapłaty został wydany bowiem 27 czerwca 2020r. i tego samego dnia wydano zarządzenie o jego doręczeniu. Powodem cofnięcia pozwu było uiszczenie przez pozwanego całej dochodzonej pozwem kwoty w dniu 24 czerwca 2020r. Czynność ta nastąpiła w dniu wpływu pozwu do Sądu Rejonowego, jednakże po nadaniu pozwu w placówce pocztowej, tj. 18 czerwca 2020r.

Nadto należy również wskazać, że dochodzone roszczenie ma swoje źródło w umowach pożyczki udzielonej pozwanemu przez powoda, która co prawda nie zostały przedłożone przez powoda, jednakże fakt ich zawarcia wynika z porozumienia z dnia 15 maja 2019r., w którym pozwany zobowiązał się do zapłaty kwoty 67.401 zł od dnia 31 marca 2019r. Zatem na chwilę wniesienia pozwu minął rok od terminu płatności ww. kwoty. Nadto, co istotne, w wydrukach smsów, wynika, że pozwany na dzień 30 maja 2019r. stwierdził, że powód może dochodzić spełnienia tego porozumienia tylko na drodze sądowej.

W tym miejscu należy wskazać, że orzecznictwo nakłada na stronę inicjującą postępowania obowiązek wszechstronnego rozważania, czy przysługuje jej dochodzone roszczenie, od kogo może żądać jego zaspokojenia i w jakiej wysokości. Podkreśla przy tym, że proces ze swej istoty zmierza do zrealizowania rzeczywiście przysługujących powodowi wierzytelności w drodze przymusu państwowego przez osobę rzeczywiście zobowiązaną do jej zaspokojenia. Na tych podstawach przyjmuje się, że wytoczenie powództwa bez dokładnego rozważenia powyższych okoliczności powoduje zbędne zaangażowanie strony pozwanej procesem sądowym i konieczność poniesienia kosztów podjętej obrony (porównaj: postanowienie Sądu Najwyższego z 29 sierpnia 1975r., sygn. akt III PZ 10/75, LEX nr 7745).

Przedłożone przez powoda dowody wskazują, że wyegzekwowanie przez niego roszczenia były możliwe tylko na drodze postępowania sądowego, a zatem nie sposób uznać, aby wytoczenie powództwa nastąpiło bez wcześniejszego prawidłowego rozeznania ww. okoliczności. Pozwany w odpowiedzi na zażalenie wskazywał, że przed wniesieniem

pozewu pełnomocnicy obu stron toczyli „negocjacje” co do spłaty, niemniej jednak okoliczność ta nie została przez niego w żaden sposób wykazana.

Przedstawione powyżej okoliczności nakazywały zatem obciążenie pozwanego kosztami procesu, które należało ustalić w oparciu o § 3 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zmianami).

Reasumując, zażalenie powoda musiało odnieść skutek w związku z czym obniżono wysokość wynagrodzenia na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. Zasądzona na rzecz powoda należność obejmowała wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej (150 zł), ustalonej na podstawie § 3 pkt 3 w zw. z § 10 ust 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, powiększonej o opłatę od zażalenia (40 zł).

SSO Roman Troll SSO Andrzej Dyrda SSO Beata Majewska - Czajkowska